

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **15 listopada 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Alicja Podczaska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **15 listopada 2012 r.**

na rozprawie

sprawyz wniosku **M. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

o prawo do renty socjalnej

na skutek apelacji pozwanego organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **12 czerwca 2012 r.** sygn. akt **III U 13/12**

u c h y ł a zaskarżony wyrok i o d r z u c a odwołanie.

Sygn. akt III AUa 796/12

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 listopada 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił M. W. prawa do renty socjalnej, przywołując w podstawie przepisy ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz. U Nr 135, poz. 1268).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie spełnia wszystkich warunków do nabycia prawa do świadczenia, gdyż Lekarz orzecznik ZUS nie uznał go za całkowicie niezdolnego do pracy.

M. W. zakwestionował decyzję ZUS w odwołaniu skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu, wnosząc o jej zmianę i ustalenie prawa do renty socjalnej.

Podniósł, że już od 5 lat czyni starania o uzyskanie prawa do tak określonego świadczenia, z uwagi na głuchoniemotę jest niezdolny do podjęcia jakiegokolwiek pracy, a organ rentowy mimo to odmawia mu prawa do renty.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego odrzucenie na podstawie art. 477⁹ § 3¹ kpc.

Sąd Okręgowy po rozpoznaniu odwołania wyrokiem z 12 czerwca 2012r. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy M. W. prawo do renty socjalnej od daty złożenia wniosku.

Wskazując opinię biegłego sądowego lekarza otolaryngologa, którą w całości podzielił, jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd ten stwierdził, że wnioskodawca spełnia warunki do przyznania mu prawa do renty socjalnej, gdyż jest całkowicie niezdolny do pracy. Sąd I instancji przyjął za wiarygodną opinię biegłego sądowego z uwagi na to, że została oparta na analizie dokumentacji medycznej, badaniu wnioskodawcy, a także wiedzy i doświadczeniu zawodowym.

W podstawie prawnej powołany został art. 477¹⁴ § 2 kpc.

W apelacji od powyższego wyroku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. zarzucił naruszenie art. 477⁹ § 3¹ kpc, poprzez przeprowadzenie postępowania w zakresie ustalenia niezdolności do pracy, w sytuacji gdy odwołanie winno zostać odrzucone ze względu na brak wyczerpania toku instancji postępowania orzeczniczego w organie rentowym.

W konkluzji Zakład wniósł o zmianę wyroku i odrzucenie odwołania.

Na wypadek nieuwzględnienia odwołania organ rentowy wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie odwołania, przy zarzucie naruszenia art. 233 § 1 kpc polegającego na przyjęciu, że opinia biegłego stanowi wiarygodny dowód na okoliczność, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 477⁹ § 3¹ kpc jest w całej pełni uzasadniony, stąd też wyrok wydany z naruszeniem tego przepisu podlega uchyleniu, a odwołanie wnioskodawcy od decyzji ZUS Oddziału w R. z 10 listopada 2011r. odrzuceniu.

Spór w sprawie dotyczy ustalenia prawa do renty socjalnej.

Stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 136, poz. 1268 ze zmianami) renta socjalna przysługuje osobie całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało w okresach w powołanym przepisie wymienionych.

M. W. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty socjalnej wystąpił do organu rentowego 22 września 2011r.

Organ rentowy celem zbadania, czy zaistniały przesłanki do nabycia przez wnioskodawcę dochodzonego świadczenia, wystąpił do lekarza orzecznika ZUS o wydanie orzeczenia. Lekarz orzecznik 24 października 2011r. wydał orzeczenie stwierdzające, że M. W. nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

Pod treścią tego orzeczenia znalazło się zaś pouczenie o terminie i sposobie wniesienia sprzeciwu od tego orzeczenia. Pouczenie to jest czytelne i wyraźne, a z akt sprawy z postępowania przed organem rentowym wynika, że odpis powyższego orzeczenia wraz z pouczeniem doręczony został odwołującemu się już w dniu badania, co potwierdził własnoręcznym podpisem.

Wnioskodawca z uprawnienia do wniesienia sprzeciwu nie skorzystał, stąd też organ rentowy zaskarżoną decyzję z 10 listopada 2011r. odmówił zainteresowanemu prawa do renty socjalnej.

W odwołaniu od powyższej decyzji skarżący dowodził, że jest całkowicie niezdolny do pracy i prawo do renty winien uzyskać.

Należy zatem stwierdzić, że odwołanie swoje oparł wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika ZUS.

Stosownie do art. 477 § 3¹ sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na mocy powołanego przepisu zobligowany był do odrzucenia odwołania.

Odmienne rozstrzygnięcie w tej mierze Sądu I instancji na akceptację nie zasługuje.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok i odrzucił odwołanie stosownie do art. 386 § 3 kpc.

(...)

(...)

(...)